

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

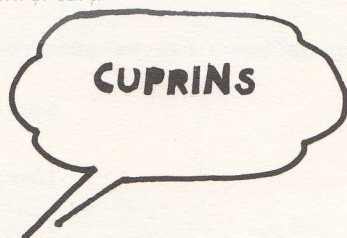
Sabine Zett

HUGO,

dă-ți în petic!

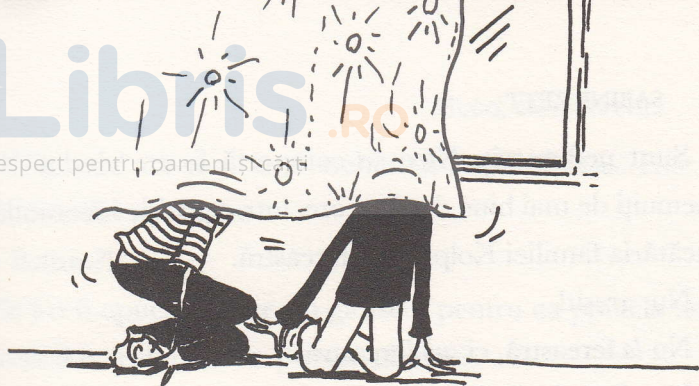
volumul 3

Ajutor, ele sunt aici!.....	7
Prietena mai mare	18
Schimbare de plan	29
Biletul penibil	42
Eroii școlii.....	62
Iubita frumoasă a lui Nico	73
Mic dejun și preș mov	86
Păcălite	99
Șnițele și melcișori.....	113
Men in Dreck	126
Pe urmele lui Dracula	139
Tortură totală	150
Drama de joi	162

AJUTOR, ELE SUNT AICI!

- Sunt tot acolo!
 - Pst! Pitește-te!
 - Se uită înapoi! Privește!
 - Stai după draperie! Ar putea să te vadă!
 - Dar de ce fac asta? Așteaptă în stradă și se holbează la fereastra noastră! De ore întregi!
 - Ascunde-te! Nu trebuie să ne descopere!
 - De ce nu?
 - Hugo! Ascunde-te!
 - Mă duc afară și le întreb de ce stau tot timpul acolo și ce vor de fapt.
 - Nuuu! Stai aici!
 - De ce? E o prostie. Ies.
 - Nu face asta! Dacă ești prietenul meu, rămâi aici! Altfel, ești mort pentru mine!
- ALO?!

Sunt nedumerit. Nico se comportă foarte ciudat. Stăm ghemuiți de mai bine de cinci ore, într-o poziție incomodă, în bucătăria familiei Kolping, la fereastră.

Nu, greșit!

Nu *la* fereastră, ci *sub* fereastră.

Iar afară, *în fața* ferestrei, pe cealaltă parte a străzii, se află Lucy Stein și Linda Kowalski, două fete din clasa noastră, care privesc drept încoace. Stau pur și simplu și se holbează, de parcă s-ar aștepta la ceva.

Dar la ce?

Din când în când, șușotesc și chicotesc ușor, după care se holbează în continuare. Mie deja mi-a înțepenit spinarea de la cât am stat ghemuit, pentru că Nico nu-mi dă voie să mă ridic, să trag draperia și să le fac semn că le lipsește o doagă.

N-am voie nici să ies afară.

Nimeni nu-mi explică de ce Lucy și Linda se holbează la fereastra bucătăriei noastre. Oare chiar găsesc draperia albă cu sori galbeni și mici pe ea atât de șic?

– Nico, nu mai am niciun chef! mormăi eu și mă ridic gemând.

Off... spatele!

– Ori îmi spui imediat ce vor alea două, ori ies și le întreb. Precis că Blinda are niște dulciuri la ea, măcar ne-am alege și noi cu ceva. Aș vrea și eu să fiu în locul ei, să mă servesc din supermarketul lui taică-meu ca din cornul abundenței.

Nico se scarpină în cap.

Respect pentru că mări și căci
 Eu cred că n-ar mai trebui să-i spui *Blinda*. Este o mitocănie din partea ta.

– Poftim?!

Ce l-o fi apucat? Oare nu găsisem pentru ea porecla asta împreună cu cel mai bun prieten al meu?

– Linda cu ochelari – ochelari cu Linda¹ – împreună fac *Blinda*. Ce-i mitocănesc aici? întreb eu. Îi spunem așa încă din clasa a cincea.

Nico scutură din cap:

– Mai întâi, pentru că sună ca și cum ea ar fi oarbă². Este cam mitocănesc. Și, în al doilea rând, ea nu mai poartă ochelari, ci lentile de contact.

Aha.

Dacă așa gândește el...

Pe toate le știe!

Eu nici nu băgasem de seamă.

– Bine, zic eu împăciuitor. Linda cu lentile de contact – lentile de contact cu Linda – împreună fac *Klinda*. Cumva, sună chiar vesel. Să-i zicem de astăzi *Klinda*. Ori *Kontalinda*. Sau *Kottlinda*.

– Hugo, omule! Ce țicneală!

– Cum așa? Chiar tu ai spus că acum are lentile de contact! Ia să mă uit...

Nico mă trage din dreptul ferestrei.

ÎNAINTE

BLINDA

¹ În limba germană, *Brille* = ochelari.

² În limba germană, *blind* = orb.

DUPĂ

KLINDA

KONTALINDA

KOTTLINDA

– Pst! Nu acum! Și nu mai zbiera așa, că poate te aud și ele! Fetele nu trebuie să știe că le putem vedea.

– Dar tu locuiești aici! Și se știe că noi ne vedem aproape zilnic, deci e normal să fim amândoi, acum, aici.

– Totuși, ele nu trebuie să ne vadă, pricepi?

Ajutor!!!

Nu-l mai înțeleg pe cel mai bun prieten al meu.

Ne cunoaștem de la grădiniță și, până acum, am avut nevoie doar de SMS-uri pentru a comunica. Cu cât mai scurte, cu atât mai bine. Acum este evident că nu mai vorbim aceeași limbă.

Să o luăm pe rând.

– Nico, zic eu încet. O spun acum ca pentru proști – de fapt, ca pentru Bully, dar el nu este acum aici. Fii atent: afară, în dreptul ferestrei bucătăriei voastre, sunt două fete din clasa noastră. Ele nu locuiesc pe strada asta, corect?

Nico face semn că da.

Eu continui:

– Nu le-am chemat noi, ca să copiem temele de la ele, corect?

Nico încuviințează.

Respectiv n-ai dat, întâmplător, de știre prin școală că de la fereastra bucătăriei voastre plouă cu bancnote astăzi după-amiază sau că Justin Bieber vine să dea un concert privat în bucătărie, nu?

– Nuuu, cu toate că ar fi cool, rânjește Nico. Ia imaginează-ți: Justin Bieber sau Lady Gaga... am câștiga o mulțime de bani! Și, în sfârșit, am ajunge și la televizor!

Aleluia!

Cel puțin în ceea ce privește banii, cel mai bun prieten al meu este același! Cu banii am stat întotdeauna prost, nu prea avem de cheltuială.

Pentru un moment, am fost și eu amețit de imaginea unui cunoscut star pop aterizat în bucătăria familiei Kolping, care dă un concert privat la fereastră. Ne văd, pe mine și pe Nico, în cămăși albe, jeanși albaștri și cu ochelari cool de soare cu lentile-oglină, programând concerte ca niște manageri, vorbind la trei telefoane mobile în același timp. Apariții televizate, interviuri, sesiuni live pe internet, ședințe foto...

O trebui să mai mergi la școală dacă intri în istoria universală ca manager de staruri pop și câștigi parale cu nemiluita?

Totuși, revin la realitate.

– OK, în bucătăria voastră nu își face apariția niciun star – în cel mai bun caz pornește taică-meu aparatul karaoke și dă chiar el un concert. Totuși, în cazul ăsta, ar trebui să

Respect pentru că...
 fie evacuată strada din cauza
 tãmbãlãului și, în loc de
 fani, ar da buzna aici
 poliția.

Pãrinții mei și
 prietenii lor sunt
 fani declarați ai
 concursurilor karaoke,
 iar pe mine și pe sora
 mea ne încântă adesea
 cu seri muzicale de
 groază – atunci,
 ne vâram dopuri în
 urechi ori înnoptãm, de
 la bun început, altundeva.

– Acum, spune-mi de ce sunt Blin... Linda și Lucy aici?
 Nico se scarpină din nou în cap.

– Habar n-am.

Ridic din sprâncene.

– Cum așa, „habar n-am“? Asta ce vrea să însemne?

– Asta vrea să însemne că nu știu. Dar nu-i pentru prima dată.

– Prima dată când ce?

– Când stau ele aici. Au fost și ieri, și alaltăieri. De fapt, în tot weekendul.

Resurse pentru cămăși și cărți

Vrei să spui că și-au petrecut tot sfârșitul de săptămână în fața ferestrei bucătăriei voastre?

Nico încuviințează și rânjește:

– Cel puțin două după-amiezi.

Și mie mi-a scăpat asta! În acest weekend, Nico și cu mine nu ne-am mai întâlnit. Părinții mei au avut din nou un puseu de „să stăm în familie“, de care suferă din când în când. Atunci, Anna și cu mine nu ne putem face planuri proprii, ci trebuie să ne petrecem timpul cu mama și tata.

Mda... uneori, programul este suportabil, ca atunci când facem escaladă, mergem la bowling sau într-un parc de distracții, dar noi ne simțim totuși limitați în libertatea noastră. Cel puțin, Anna are voie să se întâlnească seara cu prietenii, pe când eu sunt reținut ca un sclav: „Anna are deja 18 ani, tu însă ești cu cinci ani mai mic, așa că nu pierzi nimic dacă nu ieși din casă“.

Ceea ce este absolut nedrept!

– Ieri a observat și mama, adaugă prietenul meu. A fost de părere că...

Se oprește brusc, iar fața i se înroșește.

– Ce a spus?

– A fost de părere că fetele se uitau după mine.

N-am înțeles.

– După tine? De ce? Că doar te văd zilnic la școală...

Fața celui mai bun prieten al meu devine aproape vișinie.

Respect – Nici eu nu știu de ce, dar cred că, într-un fel, are dreptate.

– Ce? Are impresia că ele, după ce se termină orele, uită cum arăți și de asta trebuie să te vadă?

– Hmm... mormăie Nico. În cazul în care acesta ar fi adevăratul motiv... Mama a mai zis că fetele de vârsta noastră sunt mult mai mature decât noi.

Vorbe goale!

Să mori de râs, nu alta!

Se pare că doamna Kolping nu se pricepe deloc la băieți!

– Mai mature? Jalnic! Și ce a mai zis?

– Doar ceva de genul „Deja a început, deși cam devreme“ și pe urmă a dat din cap.

Nu înțeleg spusele mamei lui Nico, dar și eu aș fi clătinat din cap dacă în fața ferestrei mele ar fi stat ore în șir două gagici din clasa mea. Dacă asta se întâmplă mai multe zile la rând, e aproape ilegal, cred.

– Ce ai făcut pe urmă? îl întreb. Ai discutat cu ele? Astăzi, la școală, n-am băgat de seamă ca voi să fi purtat vreo discuție.

Nico mă privește sceptic.

– Nu! Că n-ar fi înțeles-o nimeni! Imaginează-ți dacă ar fi auzit Bully – ar fi murit de râs!

Încuviințez, plin de înțelegere.

– Sau cei doi Jonas, scandalagiii ăia. Sau câteva dintre celelalte fete din clasa noastră, care nu știu decât să chicotească. Ai fi fost pierdut.

Exact, spune Nico. În weekendul ăsta n-am ieșit din casă, pentru că am vrut să evit o întâlnire penibilă. Iar astăzi, la școală, ele nu au zis nimic, din fericire, deci n-am zis nici eu.

Trag adânc aer în piept și mă așez pe un scaun din bucătărie.

– Dar acum, fetele sunt din nou aici. Au să o țină așa toată săptămâna?

– N-am idee. De fapt, nu cred că mă așteaptă ceva rău. Chestia asta e cât de cât cool, nu?

– Cool? Ce e cool aici? Te așteaptă de parcă ai fi autobuz, dar aici nu este o stație.

Nico își privește pantofii cu mare atenție.

– Totuși, eu cred că este cool...

Încet, mi se aprinde un beculeț:

– Te-ai îndrăgostit cumva de vreuna dintre ele?!

Aha! L-am prins! Iarăși roșește.

– Te-ai țcănit? Firește că nu! Dar... hmm... poate că ele s-au îndrăgostit de mine. Se poate, nu?

Ridic din umeri și zâmbesc.

– Orice este posibil, chiar și să fi mușcat de un crocodil pe autostradă. Dar pe asta totuși nu mi-o pot imagina.

– De ce nu?

– Ești mai mic decât ele.

Nico se înalță cât poate pe vârfurile degetelor.